

Ce noroc pe ei! Bogdan și Cătălina au fost invitați de verișorul lor, Radu, să-și petreacă o săptămână de vacanță la el acasă.

Tatăl lui Radu e pădurar, iar casa lor se află în mijlocul pădurii. Mătușa Veronica îi întâmpină zâmbind și le urează bun venit. Haiduc, câinele familiei, aleargă și el, bucuros de venirea lor.

— Miroase a ciuperci, spune Bogdan, adulmecând în jur.

— Da, după o ploaie zdravănă, găsești multe ciuperci pe-aici, îi răspunde unchiul Grigore. Le trebuie cam zece zile să crească.

Seara, Radu le dă verișorilor săi vestea cea mare:

— Măine, vă iau cu mine în cel mai frumos loc din pădure. O să stăm acolo toată ziua și o să ne construim o colibă. Dar șșșt, numai eu știu asta!

A doua zi, încă de dimineață, copiii forfolesc prin casă. Trebuie să pregătească rucsacul: coardă, sfoară, un cuțit, binoclu cu care să cerceteze natura, o busolă, în caz că s-ar rătăci, și o lanternă...

Nu uită nici tartinele cu unt (mmm, delicioase!), nici merele!

— Ne întoarcem înainte să se inereze. Promit, tata! spune Radu.

— Am încredere în tine, dar fiți totuși cu băgare de seamă! îi răspunde tatăl.

Bogdan și Cătălina merg în spatele lui Radu, pe cărările lungi și înguste. Pădurea e tăcută și întunecoasă.

— Iată colțul meu secret! le spune Radu.

Deodată, Bogdan scoate un strigăt de admirație: chiar în mijlocul unui luminiș, vede un copac mare, care parcă îi face semn să se apropie.

— Vi-l prezint pe prietenul meu, stejarul! le spune Radu cu încântare.

O mierlă își ia zborul cu un strigăt de alarmă: *tiuc, tiuc, tiuc!* În copac, un țiclean își intrerupe vânătoarea de insecte. Mai sus, o veveriță iute ca fulgerul se întoarce în scorbura. În altă parte, un arici se ascunde sub o tufă de păducel.

— E chiar frumos prietenul tău, spune Cătălina. Mi-ar plăcea tare mult să mă cațăr în el!

— Doar pe ramurile de jos, îi explică Radu, care caută deja cel mai bun loc pentru a construi o colibă. Avem nevoie de crengi cât mai drepte și de ferigi, ca să o acoperim. Dar mai întâi, hai să-i fixăm armătura cu coarda.

Copiii lucrează de zor. În curând, coliba e gata!

— Ce ciudat e să faci picnic într-o colibă! spune Cătălina.

— Repede, dă-mi binoclul! îi șoptește chiar atunci Radu. Văd o pasăre răpitoare care se ține după un porumbel gulerat.

Radu urmărește uliul care coboară abil printre ramuri, ca să-și prindă prada.

Dar iată un alt spectacol: două veverițe se aleargă prin stejarul cel mare, apoi se cațără până-n vârf și coboară în viteză cu capul în jos. Cu lăbuțele depărtate, veverițele plutesc în aer ținându-și coada în sus, pe post de parașută și de cârmă.

— E mai frumos decât la televizor! strigă Bogdan încântat.

Ce repede a venit seara! În drum spre casă, Radu ia de pe jos un con mic, din care a rămas doar vârful.

— E un con de pin, le spune el celorlalți. O veveriță i-a mâncat semințele.

— Ba nu, e un con de molid, îl corectează Cătălina.

— Mi-l dai mie? întreabă Bogdan. Aș vrea să-l păstrez pentru colecția mea.

